

Kapitola **Slušné chování neboli morálka**

úsek

text

datum

Shrnutí
odstavce

Co je to vlastně slušné chování? Podle jazykového slovníku "chovající se podle pravidel slušnosti, řádný, zdvořilý, způsobilý". Slušnost je definována jako "způsob jednání, uznávaný v určité společnosti jako náležitý".

Je zřejmé, že slušnost se v obou případech implicitně vztahuje ke kolektivu. Jistě jsou pravidla, která se zásadně liší mezi kulturami, a autoři cestopisů na nejvýraznější rozdíly rádi upozorňují. Přesto se z antecepčního hlediska můžeme domnívat, že všechny antecepční kolektivy, a to včetně kolektivů jiných subjektů, než jsou lidé, budou mít základy slušnosti společné. Jsou to základy, založené na antecepci.

Měkdy se u kolektivu mluví o morálce či mravech. To má stejný význam, a tato kapitola se tedy obdobně vztahuje na morálku kolektivu.

Hypotéz Slušné jednání v kolektivu podporuje fungování kolektivu.

a1

Odůvodnění *Pro fungování kolektivu je zásadní, aby antecepce jeho členů uvnitř byla lepší, než vně. Pokud se členové nemohou přiměřeně spolehnout na pravidla, kterými se budou ostatní členové kolektivu řídit, jejich zájem na podpoře kolektivu klesá až k ochotě kolektiv opustit, nebo rozpustit jako zbytečný. Budou-li pravidla nastavena neferově, výsledky vnitřních soutěží se tím stanou pro čestné hráče hůře předvídatelné. Dospějí ke závěru, že nemá smysl se soutěží účastnit, protože jsou zmanipulované v jejich neprospěch. Špatné fungování soutěží má za následek horší vyhlídky kolektivu jako celku ve vyšších soutěžích s jinými kolektivy. Tedy sporem docházíme k důkazu, že jedině pravidla slušného chování podporují fungování kolektivu.*

Představme si nyní subjekty A1 a B1, každý s potřebou vzbuzovat v kolektivu maximální přesvědčení o svých schopnostech (což je deviza k získání podpory pro vlastní projekty).

A1 přichází k B1 a potřebuje s ním cosi vyjednat (třeba ne hned, a připravuje si půdu pro budoucnost). Jak si má A1 počínat, aby zvýšil své šance?

Zkusíme si na základě pojmu antecepce pojem slušného chování podložit hlubším vhladem do použitých strategií. Rozlišíme strategie slušné od neslušných.

- a) strategie chování "rovný s rovným"
- b) strategie silnějšího A1 v roli ochránce slabšího B1
- c) strategie nátlaku silnějšího A1 vůči slabšímu B1
- d1) strategie slabšího B1 v roli chráněnce silnějšího A1
- d2) strategie slabšího B1 slibujícího za ochotu A1 s ním jednat onomu silnějšímu A1 oddanost
- e) strategie slabšího B1 snášejícího nátlak silnějšího A1

Případ Rovný s rovným

(a)

Co je slušným chováním? A1 musí předpokládat, že B1 má obavy z nepředvídatelnosti jednání A1. Proto A1 vykoná nejvíce, je-li čitelný. Domluví se o setkání, připomene blízkost času setkání, a ujistí se, že B1 s tím setkáním počítá.

A1 přináší na setkání dárek, přiměřený nákladům, jež B1 vzniknou v důsledku pohostinnosti. Např. květiny ženě, pytlík mleté kávy, balíček sušeného ovoce apod.

Nevhodné je přinést např. 2 role toaletního papíru, nebo nový sáček do vysavače. Důvod je prostý: svým darem nesmí dát najevo, že by snad B1 neměl dost prostředků k projevování běžné pohostinnosti. Doprovodí-li dárek vhodnými slovy např. "Náhodou jsem natrefil na tuto "kávu", "sušené ovoce", a napadlo mne ho vzít s sebou, abychom ho společně ochutnali.

Nebo: "Moje manželka velmi chválí tento kosmetický přípravek. Přála si, abych ho přinesl pro vaši ženu."

Dárek mezi sobě rovnými nesmí překročit odhadované meze, jinak by jeho přijetím došlo k narušení této rovnosti. Někdy je pro B1 možné dárek s nadměrnou hodnotou přijmout, ale ihned darovat protihodnotu.

Z uvedeného jsou vidět hlubší důvody pro volbu určitého postupu. Zkusme je vyzdvihnout.

- 1) A1 i B1 chtějí recipročně ovlivnit druhého, aby si v jeho AA udržel, případně zvýšil vlastní hodnotu.
- 2) Obavy A1 ze ztráty důvěry na straně B1 vedou k tomu, že nechce připustit situaci, kdy bude svými zdroji na B1 závislý (a tím v podřízeném postavení), a tak přináší přiměřený malý dar.

- 3) A1 si musí dát pozor, aby B1 mohl tento dar přijmout, aniž by se dostal do podřízeného vztahu vůči A1.
- 4) Pokud A1 nesprávně odhadne situaci, a přinese dar příliš malý, nebo příliš velký, může to vytvořit skutečnou překážku.

V případě daru malého je možné mít v záloze ještě dar hodnotnější, a to i nehmotný, např. cennou informaci. Nebo v případě velkého daru vyslovit okolnosti, které nesníží kvalitu daru, ale sníží velikost ztráty, kterou A1 oželením darované věci utrpí. Např. "Manželka dostala druhý krém jako dárek, když byla nakupovat kosmetiku. Má však sama dva v zásobě a nechtěla, aby mu prošla záruční doba. Toužila někomu udělat radost."

Chce-li si A1 udržet s B1 rovnocenné vztahy, musí v reciprocitě udržovat dlouhodobou rovnováhu. Pokud A1 poskytne subjektu B1 větší hodnotu, a B1 nemá dost zdrojů, aby v přiměřené době poskytl A1 odpovídající protihodnotu, dostává se B1 do podřízeného vztahu vůči A1 a stává se jeho chráněncem.

Od této chvíle se stane normálním, že A1 přináší do vztahu s B1 větší hodnoty. Pokud to však A1 nepředpokládal, nastane chvíle, kdy si A1 uvědomí, že odpovídající hodnotu od B1 nedostává. Nakonec přestane B1 obdarovávat.

B1 však teď takové dary očekává, a je zaskočen, cítí se zavržen svým dobrodincem. Nechápe, co se vlastně stalo, často dokonce začne A1 nenávidět.

Kde se stala chyba? A1 nezačal včas požadovat reciprocitu. Umožnil takové rozvinuté vztahů, kde s případu "rovný s rovným" přechází do role (b) "ochránce slabšího".

Jak takovému narušení vztahů zabránit? Jde především o antecepci B1. Proto A1 musí umožnit B1, aby přebudoval očekávání. Např.: "Jsem velmi rád, jak jste se za dobu našich vztahů rozvinuli. Přesto mne pojala obava, abych vás neúmyslně nečinil na sobě závislými. Proto teď nějakou dobu přestanu s dary (podporou), ale to by nemělo narušit naše dobré vztahy. Nadále vám, B1, držím palce."

Případ (b) Silnější A1 je ochráncem B1

Tato role je typická mezi rodičem a malým dítětem. Dítě skutečně slabší je, a potřebuje být chráněno. Dítě za ochranu obvykle projevuje rodičům věrnost, a rodič obvykle neočekává, že dítě v dospělosti v plném rozsahu splatí své dluhy za výživu a výchovu péčí o vlastní rodiče a o další generaci. Jinak řečeno, není zde založena plná reciprocita.

Protože naprostá většina lidí prošla rolí B1, lze předpokládat, že i v dospělosti do ní kdykoli přepnou, a nechají se nadnášet. Rolí A1 už prošla jen část lidí, a to většinou v úloze rodiče.

Nicméně i B1 má ve svém AA (antecepčním aparátu) zachycen model jednání ochránce A1=svého rodiče, takže odtud zřejmě dovede čerpat, dostane-li se později do postavení A1.

Proto je záhodno pojmenovat i důležité body, kdy AA obou stran vztahu by měl antecepovat na základě slušnosti - tedy v souladu s dobrými mravy.

V následujícím úseku se zamysleme nad slušným chováním rodičů vůči dítěti.

Např. jeden malý chlapec byl mimořádně ostýchavý, takže vždy sklopil hlavičku, když na něj někdo dospělý promluvil. Důsledkem bylo, že vnímal pouze zvuk hlasu rodičů, ale nikoli pohyby rtů a jazyka - a tudíž napodoboval zvuky málo artikulovaně. Rodiče byli ovšem rozzlobeni, že ještě ve věku 3 let vydává málo artikulované zvuky, a dítě tuto nespokojenost vyhodnotilo jako neschválení snahy vydávat zvuky, a stalo se zamlklejší.

Teprve rady odborníků vedly ke změně postoje, když rodiče začali chlapce chválit za jakékoli pokusy o řečovou komunikaci. Pokrok v jeho řeči se pak ještě urychlil, když dosáhli, aby se jim při rozmluvě díval na ústa. Chlapec pak během 6 měsíců začal dohánět zpoždění v řeči, které měl vůči vrstevníkům.

Je zřejmé, že nastávají případy, které přes veškerou moudrost nemají šťastné rozuzlení. Je-li dítě od narození hluché, bude problém z něj vychovat dirigenta. Ale třeba bude možné z něj vychovat špičkového řezbáře. Je projevem slušného chování rodičů, aby pro své dítě připravovali uskutečnitelnou budoucnost.

Případ (b) tedy bude v základních rysech popsán slušným chováním rodiče ke svému dítěti.

Úsek1 **Slušné chování rodiče A1 vůči dítěti B1.**

Stručně připomeneme základní zásadu: Neslušné je vzbuzovat v AA(B1) obavy z nepředvídatelné budoucnosti. Proto prvotním úkolem A1 je před B1 deklarovat své úmysly, připravovat B1 na přicházející události a roli ochránce podepřít pomocí při předvídání nových událostí. (Např. "V neděli dopoledne půjdeme do cirkusu. Proto je potřeba, abys měl všechny úkoly hotové už v sobotu. V pátek si uděláme kontrolu, jak na tom jsi.")

Dále je slušné, aby A1 deklaroval, co od B1 očekává, aby B1 mohl být chráněn. Z toho plyne, že pokud B1 koná akce podle pokynů A1, očekává za to od A1 pochvalu. Projevem slušného chování A1 jsou tedy pochvaly za respektování pokynů.

Naopak je neslušné, pokud pokyny chyběly, byly nepřesné, nebo dokonce přímo vedly k problémům, aby A1 podrobil B1 kritice za to, že věci dopadly špatně.

Pokud A1 dává B1 najevo, že od něj očekává výkony, které jsou nad síly B1, (např. pohádka o Popelce), dopouští se neslušného, až přímo zavrženíhodného jednání. Takové jednání je proti zájmům kolektivu, do něž on i dítě patří.

Příklad1 Zneužití vysvědčení k šikaně vlastního dítěte

"Dostal jsi na vysvědčení dvě čtyřky. Očekávám od tebe, že si je do konce školního roku zlepšíš na jedničky."

B1 předcituje nesplnitelnost přednesených očekávání, a začne být ochromen. Místo, aby si zlepšil známky, třeba dvě čtyřky by zlepšil na trojky, dostane čtyřku ještě z dalšího předmětu.

Dalším projevem slušnosti A1 vůči B1 je deklarování očekávání, že B1 poroste k samostatnosti. B1 by měl vnímat, že nerovný vztah je dočasné opatření, než nabude schopnosti samostatně úspěšně předcítovat budoucnost. Nedostatky v této schopnosti v současnosti bude A1 pojmát jako příležitost k tréninku AA(B1) ("Až se naučíš zodpovědně zacházet s ostrým nářadím, budeš moci sám nabrousit kuchyňské nože.")

Jestliže je u B1 patrný malý, nebo žádný pokrok, je třeba zjistit, v čem je problém. Vztekání se na straně A1 nad neschopností B1 situaci nejspíš zhorší a od A1 je takové vztekání neslušným jednáním.

Úsek2 **Obecnější situace Ochránce a chráněnce**

A1 vnímá svou roli ochránce jako zodpovědnost za bezpečí, případně budoucí bezpečí chráněnce B1. Podle své antecepce činí opatření, aby od B1 odvrátil hrozby. Měl by si být vědom, že není v jeho moci stát v každém okamžiku blízko B1 a "dýchat za něj", a že tedy B1 musí jako antecepční subjekt jednat v co největším množství svých rozhodnutí podle vlastní antecepce. Proto jej učí zvládat antecepci a ponechává mu prostor, aby ji mohl využívat. To je slušným chováním ochránce.

Mezi zabezpečení chráněnce B1 samozřejmě patří i péče o jeho potravu, ubytování, zdraví, vzdělání atd. A1 může v různé míře tyto potřeby zajišťovat, zatímco ve zbylém rozsahu jsou v kompetenci B1. S ohledem na potřebu maximální samostatnosti B1 je neslušné, pokud A1 dotuje B1 více, než je skutečně potřeba pro jeho ochranu, neboli jej nadnáší. Buď to B1 zbavuje samostatnosti, nebo jej to zavazuje k budoucí větší reciprocitě, než může B1 poskytnout, a nabývá charakteru morálního vydírání.

Případ (c) Slušné chování při nátlaku silnějšího A1 vůči slabšímu B1

(c)

Tato situace je typická v různých organizacích ve vztahu nadřízeného a podřízeného, kdy nadřízený A1 používá nátlaku, aby přiměl podřízeného plnit povinnosti v organizaci.

V této kapitole nezkoumáme všelijaké deformace ve vztazích, ale má za cíl najít na antecepčním základě meze, kdy je určitá forma vyjednávání slušná, a kdy už ne.

V kolektivu, kde mezi členy panuje určitá hierarchie, funguje určitý AAK - antecepční aparát kolektivu. Jinak by to nebyl kolektiv.

Členové kolektivu jsou samostatnými antecepčními subjekty a jsou v určitém rozsahu podřízeny kolektivu.

Kolektiv má vybudovanou určitou strukturu, kterou svou kolektivní antecepci používá k rozhodování. Např. má vedoucího, který přiděluje úkoly a podřízené, kteří tyto úkoly vykonávají.

Je třeba vidět, že ne vždy jsou podřízení nadšeni možnostmi přidělené úkoly plnit, a vedoucí musí k dosažení kolektivního cíle použít nátlaku.

Nátlak sám tedy sám o sobě není projevem neslušného chování.

Na druhé straně se jedná o život kolektivu. Pokud by metody nátlaku překračovaly přijatelné meze, podřízení by přestali cítit své setrvání v kolektivu jako bezpečnější, než mimo něj. Mohli by se snažit z nebezpečí uniknout, a to až do ochoty kolektiv zničit.

Vedoucí A1 bude tedy při nátlaku jednat slušně, pokud při donucování podřízeného B1 bere v úvahu, že B1 stále musí vyhodnocovat členství v kolektivu za pro sebe bezpečnější, než pobyt mimo.

Toho lze obecně dosahovat různými způsoby, ale jejich společným jmenovatelem je v zásadě myšlenka: "Kolektiv tento úkol potřebuje vykonat. Ty jsi v tomto okamžiku schopen se na tom podílet a kolektiv tě žádá, aby ses toho ujal. Kolektiv se ti přiměřeně odmění. Pokud kolektiv zklameš tím, že úkol nevykonáš řádně, počítej s nepříjemnými následky, které sníží tvůj pocit bezpečí i pocit bezpečí mnoha dalších."

Ve chvíli, kdy A1 místo uvedené myšlenky dá najevo něco v následujícím smyslu, jedná neslušně: "Já, tvůj nadřízený, tu můžu rozhodovat, co budeš dělat, a co ne. A teď ti přikazuji, abys dělal toto. Pokud to neuděláš, naštvěš mě, a já tě za to potrestám."

B1 se totiž podřizuje A1 proto, že jsou oba součástí kolektivu, a loajalita k tomuto kolektivu mu umožňuje přijmout vedení A1. Nikdy to ovšem není tak, že by A1 věděl všechno a B1 nic. I B1 přispívá k antecepci kolektivu. To platí i pro dvoučlenné kolektivy, např. manželství. Je-li slabším manželka B1, pak její ochota poslechnout silnějšího manžela A1 je vedena primárně snahou po funkčním manželství. Kdyby jí na manželství nezáleželo, nejspíš by se dobrovolně nevdávala.

Případ (d1) Strategie slabšího B1 v roli chráněnce u silnějšího A1

Úsek3 Slušné chování dětí

Co to vlastně je, když řekneme, že se dítě chová neslušně? Předpokládejme, že AA(B1) si chce formou pokusů (při hře) osvojit přesnější antecepci.. Rodič A1 vymezil hřiště a pravidla, ale dítě B1 se dostává do nepředvídaných nebezpečí. Asi zde můžeme předpokládat, že AA(B1) má přehnanou sebedůvěru. Tato nadnesená důvěra je životu nebezpečná a přirovnáme ji k postoji "moře mi sahá po kotníky". Projevy "moře po kotníky" jsou neslušným chováním dítěte. Rodič by nikdy neměl takové jednání přehlížet. Mezi "moře po kotníky" patří i neplnění nakázaných povinností typu "Teď si jdi uklidit hračky", je-li vyhodnoceno B1 ve významu: "Máma je za mně uklidí, a nic se mi nestane."

Další neslušné jednání dítěte je lhaní. Dítě ví, že jisté jeho jednání nebude schváleno, a zamlží skutečný průběh. To je ovšem podstatný zásah do AA(A1). Je slušné, aby B1 informovalo svého ochránce A1 pravdivě.

Dítě může být v pokušení předstírat větší nezpůsobilost než odpovídá skutečnosti, protože nechce o ochranu přijít. Takové jednání je rovněž neslušné. I když samozřejmě záleží na míře.

Úsek4 Slušné chování chráněnců

V roli B1 jako chráněnce silnějšího A1 se ovšem vyskytují i mnozí dospělí, nebo děti, jejichž ochránce není jejich rodič. Jak by se měl B1 v této roli chovat?

Z antecepčního rozboru vyplývá, že ochránce A1 má zájem na bezpečí chráněnce. Pokud B1 postupuje tak, že nepřekračuje očekávání A1, má A1 situaci pod kontrolou a antecepuje, že svou úlohu ochránce dokáže plnit.

Naopak pokud B1 svévolně narušuje daná pravidla a vystavuje sebe nebo ochránce nebezpečí, chová se neslušně. Neznamená to ovšem, že je v roli chráněnce zcela zbaven své svobody. Jeho ochránce A1 není všemohoucí a není v moci A1 ochránit B1 za všech okolností. B1 se musí chránit i sám. Uplatňování samostatnosti v rámci schopností B1 není tedy projevem neslušnosti vůči A1. K takové situaci např. dochází, když přehnaně úzkostlivá matka nechce dovolit svému dospívajícímu dítěti projevovat se srovnatelně s jeho vrstevníky.

Případ (d2) Slušné chování slabšího B1 slibujícího za ochotu A1 s ním jednat onomu silnějšímu A1 oddanost

Jedná se rovněž o typickou situaci, zrcadlově podobnou situaci (c). Tam již bylo popsáno, že řešení spočívá v pohledu na oba jako na součásti vyššího antecepčního subjektu, jímž je kolektiv.

V této části rozboru se zaměříme na chování podřízeného v organizaci, který chce něco vyjednat s nadřízeným.

Jedná se zřetelně o situaci, kdy podřízený B1 se necítí být chráněncem A1. Jedná se mu o to, aby se chráněncem stal. Jinak by nemělo smysl nabízet oddanost.

V úvahu připadá :

- 1) podlézání
- 2) čestné nastavení podmínek výhodných pro obě strany
- 3) zdůrazňování vlastní důležitosti

(1) Podlézání

Podlézání má své stinné stránky. Předně to nadřízený obvykle pozná, a postavení podřízeného je pak horší, než při čestném vyjednávání. Kromě toho tímto způsobem dává všanc své možné zneužití proti jiným podřízeným, kteří nepodlézali.

Má na druhé straně výhodu, kde nadřízený může mít pocit, že může situaci s podlézajícím podřízeným lépe antecepovat. Že může lépe ovládat podřízený kolektiv. Pokud je B1 v nejisté situaci, a kolem něho je velká konkurence, může být v pokušení se k podlézání uchýlit a zkusit vyřadit některé ze svých konkurentů.

Při podlézání samozřejmě záleží i na míře. Nicméně s ohledem na prospěch kolektivu je třeba intenzivnější podlézání pokládat za neslušné chování. Je tomu tak proto, že jde o prospěch celého kolektivu. Pokud podřízený B1 nesplňuje požadavky na zastávanou pozici, ale díky podlézání vyřadí schopnějšího konkurenta, je to samozřejmě pro kolektiv újma. To je neslušné.

Mírné podlézání je možné tolerovat v rámci projevů zdvořilosti.

(2) Čestné nastavení podmínek výhodných pro obě strany

B1 přichází za výše postaveným A1 s návrhem. Má-li být důvěryhodný, musí vystihnout jednak pochopení pro prospěch kolektivu, pokud A1 přijme nabídku B1, jednak pro prospěch A1, který za tuto část kolektivu zodpovídá. Ve svém návrhu nestačí vyjádřit loajalitu jen ke kolektivu, nebo jen k A1. B1 musí při čestném vyjednávání připustit, že v případě konfliktu zájmu kolektivu a A1 bude mít kolektiv přednost. Jinak už by to bylo tvrdé podlézání.

Jádrem vyjednávání B1 tedy musí být zhruba následující myšlenka:

"Jsem rád, že se mohu ucházet o spolupráci v tomto kolektivu s takovým nadřízeným, jakým vy, A1, jste. Cením si 1,2,3,... . Rád bych nabídl navíc k důvodům, pro které jsem zde zatím zařazen, zvláštní loajalitu vůči tomuto kolektivu a vašemu vedení, pokud budou směřovat k prospěchu kolektivu. Mému svědomí by však vadilo, kdyby prospěch kolektivu nebyl brán v úvahu."

Tímto vyjednáváním poskytuje B1 nabídku nikoli bezbřehé loajality k nadřízenému A1. Nadřízený je hned zpočátku upozorněn, že nekalé praktiky nejsou přijatelné, a může se rozhodnout, zda o takovou formu spolupráce s B1 stojí.

B1 by jednal neslušně, pokud by naznačil, že nekalých praktik by se mohl dopouštět A1. Myšlenka musí být v prvé řadě vyjádřena tak, že kdyby přišel někdo třetí, a chtěl po B1 něco, co odporuje zájmu kolektivu, B1 by to odmítl. Mezi řádky si A1 dovodí, že totéž by potkalo jeho, kdyby s něčím nekalým za B1 přišel on jako vedoucí.

Naznačení či uskutečnění nekalé spolupráce v neprospěch kolektivu je vždy neslušné.

(3) Zdůrazňování vlastní důležitosti

Podřízený B1 vstupuje do jednání s představou o své mimořádné důležitosti pro kolektiv. Při jednání s nadřízeným tento svůj pocit neskrývá. Může to dělat buď na základě skutečných výsledků, které jsou nadřízenému známy, nebo na základě subjektivního přesvědčení B1.

Příklad2 Do fotbalového týmu je koupen hráč špičkových kvalit.

Hráč si je vědom své ceny a s trenérem jedná o taktice na příští zápas. Chce mu přiblížit situaci soupeře, jehož shodou okolností zná lépe než trenér. Zde není neslušné své vědomosti připomenout. Ale neslušné je, nutit trenéra A1, aby bez odmlouvání přijal taktiku doporučenou hráčem B1. Pokud totiž taktika vyjde, a tým zápas vyhraje, připíše si zásluhu B1. Naopak pokud prohraje, odpovědnost padne na trenéra.

Jako slušné tedy bude dát najevo své informace a důvody pro návrhy. Přitom uznat, že odpovědnost za nejlepší rozhodnutí za kolektiv leží na A1. Že B1 v této záležitosti ví více, než je běžné, ovšem uvědomuje si, že A1 má povinnost vyhodnocovat i další informace. Ty B1 znát nemusí. Proto v případě, že A1 zvolí jiné řešení, bude jej B1 nadále podporovat.

Příklad3 Do firmy nastoupil čerstvý absolvent university

B1 absolvoval s výborným prospěchem, má pocit, že firma musí být šťastná, když se rozhodl u ní pracovat, a dává to nadřízenému A1 patřičně najevo.

I kdyby to mohl nezávislý odborník vyhodnotit stejně, B1 nemůže od nadřízeného A1 požadovat, aby s tím počítal bez jakékoli obezřetnosti. Bylo by to neslušné. Opět platí, že se jedná o kolektiv, za nějž nadřízený nese odpovědnost. Nadřízený neriskuje jen svou pověst, když přijme navržené řešení B1, aniž je o jeho úspěchu přesvědčen. A1 riskuje i škodu kolektivu, která dopadne v případě neúspěchu v nějaké podobě i na B1.

B1 by tedy mohl vyjádřit zhruba následující myšlenku: "Ve škole jsem se dozvěděl v této záležitosti několik podstatných věcí. Kdybych byl tímto úkolem pověřen já, podle teorie bych postupoval takto...Vím, že vy musíte brát v úvahu i řadu dalších okolností, které já jako čerstvý zaměstnanec nemohu znát. Proto jsem chtěl, abyste věděl, že jsem připraven mnou navržené řešení podrobněji předvést. Pak byste se mohl sám rozhodnout, co je pro firmu v dané situaci nejlepší."

Závěr **Slušné chování je vždy založeno na vazbě k nějakému kolektivu. Vždy by mělo sledovat jak prospěch druhého člena kolektivu s nímž vyjednává, tak prospěch kolektivu obecně. Jakmile je sebeuhlazenější jednání namířeno proti některému z uvedených zájmů, jedná se o jednání neslušné.**